

“El món el vaig crear jo”

Dissabte passat, 14 de juny, va ser el darrer diàleg de l'exposició **Mirades**. Varem conversar amb la Mercè Riba i maridarem les paraules amb el vi Sol i vent del celler Espelt. Eren les 19h quan iniciarem una visita fugaç per l'espai expositiu. Es tractava de mostrar les escultures de la Mercè, és a dir, les mans esculpides, convertides en obres d'art en diàleg permanent amb l'artesania industrial de l'Ecomuseu-Farineria. No havíem passat de les dues primeres escultures que els visitants varen creure que la Mercè havia creat aquestes mans per tal de ser exposades en aquest espai. Vaig sentir alegria a l'escoltar aquelles paraules, donat que les mateixes expressaven la idea que com a comissari de l'exposició havia pensat: que l'espai museístic es convertís en el lloc de conversa entre l'exposició permanent i les nostres “Mirades”.

Quan, després del recorregut, ens varem seure a dialogar, la Mercè ens va regalar l'explicació del procés creatiu de la seva escultura *Sant Jordi i el Drac*. Varem veure els esbossos de la idea, les primers figures en petit format, la construcció de l'esquelet de ferro que aguantaria les figures de fang, el motlle posterior que naixia del fang, el treball a la foneria fins al naixement en bronze de la figura, el transport fins al seu emplaçament. La Mercè es va aturar a explicar com i perquè es va col·locar l'escultura a la plaça Catalunya de Figueres, com es mira una escultura amb el pas de les hores i segons la llum que rep.

Preguntes, respostes i més preguntes, les paraules anaven narrant el procés creador fins tornar a les mans exposades a la Farineria.

Mans creadores que forgen el ferro, donen expressió al fang, tallen el marbre o l'arbre, mans que il·lustren el món. Parlant del món, quan conversàvem amb la Mercè se'ns va oblidar preguntar-li quelcom essencial: Com crees el teu món? I, per remeiar l'oblit, he buscat les paraules anònimes (bé, la veritat és que en desconec l'autor) que un dia vaig trobar en una lectura, el diàleg imaginat seria així:

- *Com vas crear el món?*
- *Com? Amb la gràcia infantil del miracle!*

Després del diàleg, l'Anna Espelt, ens va presentar el seu nou vi. De la seva presentació, em va agradar quan ens va dir que ella i la seva família es cuiden d'unes terres en les que cultiven la vinya i l'olivera amb els que neixen el vi i l'oli, però que quan ni ella ni la seva família hi siguin, la terra seguirà allà, donant el seu fruit. Vaig entendre que la mare és la Terra i nosaltres el seus fills en trànsit per ella.

Deia al començament que era el darrer diàleg. L'exposició seguirà un temps més, compartirà les “Mirades” dels artistes amb les dels visitants. Es crearà una relació no expressada amb paraules, seran els sentiments dels qui miren els que parlin de la dimensió social de l'art, del valor que la seva cultura expressa, i del que dirà a altres futurs passejants allò que la imaginació, el saber, la cultura i les mans crearen en aquest nostre temps.

Vaig aprendre de nen a donar les gràcies, serveixin aquestes paraules per agrair a la Carme Gilabert, la Núria Roura i a la resta de l'equip de l'Ecomuseu-Farineria tota la paciència que han tingut amb mi, tota la seva col·laboració i ajuda per fer d'aquestes **Mirades** una cosa seva. Agrair també a la Mercè Riba, en Dani Torrent i en Quim Arqués les seves obres, la seva disposició a exposar, les seves hores dedicades a aquesta exposició. I a tots agrair-los el regal de la seva amistat.

Caram, se m'oblidava agrair els seus vins als seus creadors, d'ells he après que el vi sempre ens ajuda a expressar-nos sincerament. I dels artistes, a mirar, a veure allò que no és aparent, a respectar profundament la seva creació.

Moltes gràcies!

Juan Jesús Aznar -Comissari de l'exposició temporal Mirades-